

## *Подорож в горах*

Коли подорожуєш в горах, то найбільшою дурницею є освітлювати собі дорогу у тих місцях, де на тебе чатують вороги. Може ця правда і стара як світ, але в горах вночі і без світла йти не лише небезпечно, а й майже не можливо. Проте, не для нього. Він рухався хоча повільно, але дуже спритно. У нього, як кажуть, у цих краях, були котячі очі. Він дряпався з однієї чорної скелі на іншу і зціпивши зуби, забороняв собі робити довгий привал. А звали його Вар.

Справа в тому, що на селище Вара напали два невеликі, але для його поселення – непереможні роти. Ті, хто опирався одразу опинилися на шнурках, безжально повішені. Ті, хто тікали то їх одразу вбивали. Але були такі як він, яким все таки вдалося за допомогою старих добрих хитрощів утекти. Може, тому, що у хлопця були геть незвичайні здібності, тому і він і зміг замаскуватися. Вийшов, як солдат ворожої сторони. А потім потрібно було добратися до тих злочасних гір. Вони звичайно були не найвищими в цій окрузі, проте для того, щоб подолати їх потрібен був час. І досить багато, скажу вам.

Після того, як вдалося перетнути смердюче болотище з невеликою лінією лісу, одразу показалися гори. В день йти було надто небезпечно і тому втікач шукав собі безпечний притулок, використовував свої здібності і спокійнісінько засинав до самого вечора. Звичайно, спочатку було важко спати вдень, а йти вночі, проте, коли це єдиний спосіб вижити, то треба терпіти. Тому що солдати помалу проникали в гори, а якщо баритися і витратити дні то вже і маскуванню не допоможе. Тим паче, коли почнеться сезон дощів чи одразу зима то гори буде майже неможливо перетнути.

Звичайно, щоб перейти на той бік був і легший спосіб, проте він добре охоронявся ворожим військом, в якому були люди із такими ж самими здібностями як і він, а одже його могли легко викрити. Тут же, в горах, усе було по іншому. Тут не треба було боятися солдат, але голоду і падіння. Щодень спуски ставали все крутіші, їжі меншало, а місць виспатися катастрофічно не

вистачало. Але в цьому була і хороша новина – тут майже не було солдатів, а тому йти можна було і вночі і вдень.

Але холоднішало, хлопчина з'їв останній шматок моркви, яка колись слугувала йому наживкою для диких кролів, водою тут була каламутна рідина, а казанком для варива – старе задимлене цинкове горня, яке поміщувалося у його кишеню на куртці. Для підйомів він використовував стару мотузку, а єдиною зброєю йому був ніж для м'яса, який Вар завбачливо схопив із кухні. Добре, що його батьки жили не в селищі і зараз в безпеці. Але і це ненадовго. Щойно закінчиться сезон дощів і снігів, як військо кинеться далі.

Зморений хлопець зміг протриматися ще три дні, але відчував, що сили вже геть покинули його. Він ледве рухав ногами, поки не сів на старий пень, не в змозі встати. Він натягнув гілля і за допомогою своєї сили, величі якої Вар ще не розумів, розпалив вогонь. Тремтячими руками він закріпив собі каламутної води і почав повільно сьорбати, вкидаючи в горня ягоди з першого ліпшого за спиною куща. Ці ягоди були йому добре знайомі : маленькі, червоні, вони допомагали проти серцево-судинних хвороб і додавали сил. Випивши горня зігрівачого напою, Вар вирішив поспати лише пару хвилин, але коли прокинувся то був вже пізній вечір. Маленьке вогнище вже давно потухло і тому потрібно було йти далі. Хоча хлопець трохи відновив свої сили, він все таки не дуже сподівався. Без їжі він довго тут не протримається. Тож, виламавши собі якусь гіляку, Вар поволі пішов уперед.

Але йшов він не довго, як раптом провалився кудись і впав. Коли Вар протер очі і роздивився то його котячий зір не вірив своєму щастю – це була схованка попередніх завойовників, яких розгромило селище і які втекли в гори два тижні тому. Тут були мундири, теплі нові чоботи, зброя і їжа. Чомусь хлопцеві прийшла в голову думка, що тут довго залишатися не можна і тому не гаючи часу, він стягнув з себе одяг, який за два тижні в горах перетворився на обноски. Юнак натягнув на себе армійські теплі і сухі штани, жилет, сведр і куртку, а потім взяв мішок з їжею і викинув з нього всю зіпсовану. Після цього хлопець як слід поїв м'яса, яблук і шматок засохлого хліба, обрав собі зброю і кинув свою мотузку на верх, щоб вибратися. Після того, як Вар добряче

помучився, йому все ж вдалося вилізти і хлопець пішов далі. Свої старі речі юнак ніс у клунку, а під час привалу, спалив їх, щоб не було ніякого сліду. Тепер він твердо вірив у те, що перетне гори і дістанеться сусіднього селища, де попередить інших про військо.

Останню ніч у горах йому снилися дивні сни : як обладунки, які він знайшов, втекли, як їжа з мішка до нього розмовляла і те, що насправді не було ніякої ями з обладунками. Це його сила, про яку він ще не знав, перенесла його у частину ворожого табору, де про всяк випадок ховалася мала частина провізії для обраних. Але хлопець про це ще не знав і солодко спав. Скоро він вибереться з гір і повідомить інше селище, скоро Вар буде в цілковитій безпеці...

*15.01.2019р.*

---